

fonden, afgjøres i Tilfælde af Meningsulighed mellem disse Myndigheder af Justitsministeren efter forudgaaet Forhandling med Indenrigsministeren. Altsaa maa han resolvere, at saadanne Udgifter i Politivæsenet, naar de ikke kunne afholdes af den ene af disse Kasser, kunne tages af den anden, og derfor kan jeg egentlig heller ikke tro, at der vil beredes større Banstuelighed for Politikassen ved det, der her er foreslaaet. Forsaavidt man har reist Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at lade Hundens Størrelse være afgjørende eller i det Hele spille en Rolle ved Afgiftens Fastsaettelse, skal jeg indstraenke mig til her at gøre opmærksom paa, at dette jo var vedtaget her i Thinget, det er ikke noget Nytt, der er kommet ind i det andet Thing. Det var allerede vedtaget her i Thinget. (Casper Jensen: Ikke paa Landet!) Nei, ganske vist ikke paa Landet, men ellers, og derfor mener jeg, at det dog ikke kan betragtes som noget ligefrem nyt Spørgsmaal. Den Banstuelighed, der kan være ved at finde andre Kriterier, hvorefter man skal klassificere Hundene, var Gjenstand for ikke saa lidt Forhandling paa Sagens tidligere Stadium. Forsaavidt dernæst det ærede kongevalgte Medlem fremhævede et Par Bestemmelser i Loven af 19de Februar 1870, som ikke vare blevne optagne i dette Forslag, tror jeg ganske vist, at han kan have Ret deri, nemlig at det vel ikke kan have været Meningen, at man vilde ophæve disse Bestemmelser. Jeg tror egentlig ikke, at Nogen har havt Noget imod disse Bestemmelser; de ere jo ganske naturlige. Det vilde jo være meget uheldigt, om f. Ex. de til København nærmest grændsende Landkommuner, der selv have anset om at faae en Hundestat indført efter disse Regler, skulde være stillede saaledes, naar dette Lovforslag traadte i Kraft, at Hundeafgiften faldt bort, det vil sige, at de kom ind under de for Landet gjældende Bestemmelser, altsaa at de smaa Hunde vare fri; det vilde vistnok være et uheldigt Resultat. Jeg tror derfor egentlig ikke, at man fra nogen Side har ment, at disse Bestemmelser skulde falde bort, og det kan ogsaa være, at man, saaledes som det ærede kongevalgte Medlem udtalte, allerede ad Fortolkningens Vej vil kunde komme til det Resultat, at de endnu gjælde ved Siden af denne Lov, men da der allerede i det andet Thing, navnlig af et meget loydyndigt Medlem, blev reist Tvivl om, hvorvidt man kunde anse disse Bestemmelser for gjældende ved Siden af denne Lov, tror jeg nok, at det vil være rigtigt at

faae en udtrykkelig Bestemmelse i Forslaget, hvoraf det fremgaar, at disse Regler vedblivende skulde gjælde. Jeg kan imidlertid ikke tro, at dette vil berede Forslaget Banstuelighed, fordi jeg som sagt egentlig ikke kan tænke mig, at man skulde have villet hæve disse Bestemmelser. Det er vist snarere, om man vil, en Incurie, at de ikke ere togne med. Regjeringens oprindelige Lovforslag var saaledes indrettet, at der efter det næppe var nogen Tvivl om, at alle ældre Regler vedblivende maatte bestaa. Under alle Omstændigheder, hvis jeg har Ret i, at man ikke har havt til Hensigt at gribe ind i disse Bestemmelser, kan jeg heller ikke tænke mig, at Forslag om en udtrykkelig Udtalelse for en Sikkerheds Skyld om, at de vedblivende skulde gjælde, egentlig skulde kunne berede Lovforslaget Banstuelighed. — Dernæst skal jeg med Hensyn til § 6 bemærke, at jeg heller ikke kan antage, at den Hund, der bruges til at trække en Vogn, og altsaa paa den Maade kommer vidt omkring udenfor dens egentlige Territorium, skulde kunne falde ind under § 6. Tvært er det jo umuligt at give en saadan Regel Udtryk, saa at den ikke kan give Anledning til Tvivl, naar man vil anlægge en Kasuistik paa den. Men jeg vil blot fremhæve, at disse Ord: „Hunde, der bestandig holdes lænkede eller bundne“ ere de samme Udtryk, som vi allerede have i den gjældende Lovgivning. Der staar allerede i Loven af 19de Februar 1870, at for Hunde, der bestandig holdes bundne, betales ingen Afgift. Man er altsaa hidtil kommet ud af at fortolke disse Udtryk, og jeg antager ogsaa nok, at man vil komme ud deraf i Fremtiden. — Hvad § 7 angaar, da anser jeg ogsaa den for en meget nyttig Bestemmelse, og jeg kan tilbørlig slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, at selv om man ikke fik Andet end denne Bestemmelse, vilde det allerede være et stort Fremstridt. Naar man har gjort en Bemærkning med Hensyn til Redaktionen af Paragrafen, er det naturligvis Noget, som der ikke vil lægges videre Vægt paa, jeg antager ikke, at den Omstændighed, at man forandrer Opreisning for Svie, Smerte o. s. v. til Godtgjørelse vil gjøre noget til Sagen, naar Forslaget overhovedet skal gaa tilbage. Det Udtryk, at Skaden skal erstattes, forsaauidt den lader sig erstatte med Penge, er egentlig kun sat ind, fordi man vil fremhæve den Forskiel, som selve Forslaget giver Anledning til, nemlig at man for det Første skal erstatte den Skade, der kan erstattes med Penge, og dernæst ogsaa den Skade, som ikke kan erstattes med Penge, nemlig Svie,